

дума. Болкитѣ на Вълчана прѣстанаха, той се успокоилъ, приелъ светото причастие и умрѣлъ. Още съ по-голѣми подробности и прѣувеличения, като всѣка голѣма новина, тоя [слухъ обхождаше сега селото. Виновността на Гроздана се изгуби и заличи. Никой дори и не помисляше за това.

Нечаканата смъртъ на Вълчана като че бѣше изкуплението на всичкитѣ му грѣхове. Кѣмъ него се повърна пакъ разположението на хората, примѣсено съ състрадание и прошка. Той бѣше все пакъ единъ отъ първитѣ хора въ селото, заговориха за добринитѣ, които бѣше правилъ, изтъкваха заслугитѣ му кѣмъ дружеството. Попъ Дочо се погрижи да се направи най-тържествено погребение на покойния. Въ черквата дойдоха много хора. Когато положиха покойника тамъ и почна опѣлото, не безъ трепетъ всички поглеждаха кѣмъ иконостаса. Посрѣдъ запаленитѣ свѣщи, обкичена съ многобройни дарове, стоеше чудотворната икона на Исуса. Вмѣсто златния вѣнецъ — драскотини отъ ножъ обграждаха лицето му, на блѣдното му чело се тъмнѣха капкитѣ кръвъ. Но очитѣ гледаха кротко, благославяха и прощаваха. И сега пристѣпваха тамъ жени, запалваха свѣщи, оставяха по нѣщо и въ дълбоки и смирени поклони привеждаха се кѣмъ земята. Никой не се очуди, когато видѣ тамъ и Петра. Прибрадена въ черно, блѣда и хубава, съсрѣдоточена въ себе си и замислена, тя запали свѣщъ, прострѣ платно, което — много жени успѣха да забѣлѣжатъ това — бѣше по-дълго отъ всички други, слѣдъ това направи дълбокъ поклонъ, колѣнничи и остана тѣй, като примрѣла, съ опрѣно въ каменнитѣ плочи чело. Появи се слѣдъ нея и Грозданъ. Той сѣкашъ не забѣлѣзваше присѣтствието на никого. Запали свѣщъ и, съ устремени въ иконата очи, кждѣто между провѣсенитѣ бѣли платна се жълтѣеше полето на узрѣлитѣ ниви и срѣдъ тѣхъ — умо-